

este un rezultat al ciocnirilor de idei, o urmare a tensiunilor emoționale. Îmi doresc să pun în scenă *Visul unei nopți de vară* — spectacol cu care să plec în turnee în Italia, urmare a noii invitații. Mi se pare perfect plauzibilă mutația fantasticului shakespearean în epoca noastră, când călătorim în jurul lumii. La fel de valabil, lirismul cinic shakespearean trecut în coșmarul vieții moderne; voi căuta să ating în scenă contingenta dintre epoci pentru a demonstra actualitatea eternului Shakespeare. Pe un fundal de jazz fantastic care va desena decorul auditiv al zilelor noastre, caut un decor care va înlocui volumele tradiționale cu forme vii, mișcate în spiritul sculpturii cinetice și în acest cadru „ultramodern“ să las actorilor libertatea autoexprimării.

Care ar fi perspectivele ce se deschid teatrului nostru miine și poimîine? Personal cred în puterea creatorilor noștri și în capacitatea lor de continuă autodepășire. Cît despre mine, cred în mobilitatea continuă ce mă va face să-mi modific stilul și mă va obliga să tratez diferit fiecare spectacol. Dialectica evenimentelor te obligă să te schimbi mereu și mă voi conforma acestei cerințe imperioase a timpului. Școlii românești de teatru întru afirmarea ei plenară îi trebuie o formare atentă a actorilor pentru a-i face disponibili atât pe plan filozofic cît și pe plan strict profesional pentru orice modalitate.

Vlad Mugur

UNA DIN IPOSTAZELE A INFLOIRII NOASTRE ARTISTICE

Evocînd prezența teatrului românesc de păpuși pe scenele lumii și legăturile de tot felul ce s-au stabilit în decursul anilor cu teatre și artiști păpușari de pe toate continentele, aș aminti un fapt mai puțin cunoscut, vechi de acum 40 de ani: cînd, în mai 1929, a luat ființă Uniunea Internațională a marionetiștilor (UNIMA) din inițiativă cehoslovacă și franceză, păpușarii din țara noastră au fost printre primii care au aderat la acest organism consacrat apropierii și multiplicării contactelor profesionale și prietenești în domeniul teatrului de păpuși.

Eliberarea României, care a permis adunarea laolaltă în noul climat propice a tuturor năzuințelor și eforturilor de a crea un teatru de păpuși viabil și original, a deschis o cale rapidă spre alimentarea acestui laudabil început de tradiție.

Și astfel, în numai cîteva ani, Teatrul „Tândărică“ a ajuns să fie invitat la Festivaluri mondiale ale tineretului (Varșovia, 1955; Moscova, 1957), să întreprindă

Trei din multele prezențe pe meridianele lumii ale celebrului „Tândărică“

numeroase turnee în străinătate (în Albania, Cehoslovacia, Republica Arabă Unită, R.D. Germană, R.F. a Germaniei, U.R.S.S., Ungaria, Polonia, Franța, Bulgaria, Danemarca, Elveția) și să fie inclus în programul unor festivaluri artistice de tradiție și prestigiu (Bochum, 1960; Varșovia, 1962; München și Ludwigsburg, 1966; Stockholm, 1967; Zürich, 1968).

De o certă însemnătate pentru consacrarea pe plan mondial a originalității și vigoriei artistice a mișcării păpușărești din România au fost cele trei ediții de până acum (1958, 1960, 1965) ale Festivalului internațional al teatrelor de păpuși de la București, care ne-au oferit totodată prilejul să vedem — și să se vadă reciproc — evoluind în cadrul unor întâlniri gigantice (cum au fost denumite festivalurile bucureștene) trupe și artiști din zeci de țări din Europa, Asia, Africa și cele două Americi. Prezența Teatrului „Tândărică” la aceste festivaluri a relevat de fiecare dată — așa cum în mod unanim au subliniat specialiștii străini — existența unor modalități încă nesondate în sfera teatrului de animație, ceea ce a făcut ca, de pildă, spectacolele noastre *Mina cu cinci degete*, *Micul primț*, sau *Cele trei neveste ale lui Don Cristobal* să devină momente memorabile în contextul creației păpușărești mondiale.

Aș spune un cuvânt și despre participarea unora din principalii creatori de spectacole din teatrul nostru la formarea și instruirea colectivului teatrului de marionete din Cairo, pentru înființarea căruia turneele noastre în R.A.U. au constituit, fără îndoială, un imbold.

Nu pot fi trecute cu vederea nici schimburile de artiști, de informații, fotografii, tipărituri, expoziții, piese de teatru, contactele personale pe care Teatrul „Tândărică” — ca și alte teatre de păpuși din țară — le-a stabilit în decursul anilor cu teatre și artiști ai genului de peste hotare, toate acestea fiind, incontestabil, mijloace de comunicare a unor experiențe și crezuri artistice, a unor metode de lucru și, mai presus de orice, o mărturie a vocației de deschidere spre lume, caracteristică poporului nostru.

Nu cred să exagerez afirmând că sutele de mii de spectatori din sălile de spectacole ale orașelor străine în care am jucat s-au întâlnit nu numai cu un teatru de păpuși din România, ci cu o solie a spiritualității poporului nostru, cu una din ipostazele înfloririi artistice și culturale din România socialistă.

Margareta Niculescu

SIMPLE REFLECȚII DUPĂ O CONFRUNTARE INTERNAȚIONALĂ

În largă expansiune a teatrului românesc din acest an, mi s-a făcut cinstea să fiu reprezentat cu două puneri în scenă: *Jocul ieilor* de Camil Petrescu, spectacol realizat la Teatrul Mic (acum cinci sau patru ani) și *Opinia publică* de Aurel Baranga (de acum aproape doi ani) la Teatrul Național din Iași.

Turneul Teatrului Mic în U.R.S.S. : „Jocul ieilor” de Camil Petrescu

